

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Š. K.**, nar. X., bytom Z., **2/ M. K.**, rod. M., nar. X., bytom Z., obidvaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. M., so sídlom V., proti žalovaným **1/ J. G.**, nar. X., bytom Z., **2/ V. G.**, rod. M., nar. X., bytom Z., obidvaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. B., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8 C 132/2010, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. decembra 2011 sp. zn. 5 Co 386/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovaným náhradu trov dovolacieho konania 77,56 € na účet Advokátskej kancelárie JUDr., vedený v Č., do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca uznesením z 3. augusta 2011 č.k. 8 C 132/2010-82 zastavil konanie o žalobe žalobcov o určenie ich bezpodielového spoluvlastníctva k CKN parcele č. X., zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², CKN parcele č. X., zastavené plochy a nádvoría o výmere X. m², CKN parcele č. X., zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², katastrálne územie Z., zameraných geometrickým plánom č. X. zo 16. júna 2010, overeným Správou katastra Č. 24. júna 2010 pod č. X. z CKN parcely č. X. zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m² katastrálne územie Z., zapísanej na LV č. X., patriacej do podielového spoluvlastníctva žalovaných a o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov. Vychádzal z toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca sp. zn. 4 C 571/1993 sa žalobcovia domáhali voči žalovaným

vydania tých istých nehnuteľností, určenia vlastníctva ku ktorým sa v súčasnosti domáhajú. Išlo o návrh na plnenie a tento mal rovnaký predmet konania na základe rovnakých skutkových tvrdení. Preto právoplatný rozsudok o návrhu na plnenie predstavuje prekážku veci rozhodnutej pre konanie o návrhu na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcov a žalovaných (len proti výroku o trovách konania) uznesením z 23. decembra 2011 sp. zn. 5 Co 386/2011 uznesenie okresného súdu, v časti výroku, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, zrušil a vrátil na ďalšie konanie a v časti výroku, ktorým bolo konanie zastavené podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. potvrdil. Mal za to, že prvostupňový súd v časti výroku, ktorým konanie zastavil rozhodol vecne správne, keď mal nepochybne preukázané, že prejednaniu veci bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Keďže sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, ďalšie vyhotovenie odôvodnenia v tejto časti nevykonával.

Proti tejto časti uznesenia odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 242, § 243b ods. 3 O.s.p., zrušil uznesenie odvolacieho aj prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm.f/ O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci prvostupňovým i odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania odôvodnili podľa § 237, § 239 ods. 1 O.s.p. Mali za to, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. vyplýva z toho, že konanie vedené na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. 4 C 571/1993 nemožno považovať za prekážku právoplatne rozhodnutej veci súčasnému konaniu sp. zn. 8 C 132/2010, pretože sa v ňom domáhali vydania celej parcely KN č. X. a č. X., ako je to vymedzené bodmi C. znaleckého grafického plánu M. K. z 29.9.1994 a v konaní sp. zn. 8 C 132/2010 sa domáhajú vydania častí CKN parcely č. X.. O prekážku veci právoplatne rozhodnutej sa nejedná aj z toho dôvodu, že predmetom konania sp. zn. 4 C 571/1993 bolo vydanie nehnuteľností a predmetom konania sp. zn. 8 C 132/2010 je určenie vlastníckeho práva. O prekážku veci právoplatne rozhodnutej sa nejedná aj preto, že v konaní sp. zn. 4 C 571/1993 súd nepreskúmaval a nevykonával dokazovanie týkajúce sa existencie právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovanými. Ďalej mali za to, že taktiež odôvodnenie napadnutého uznesenia je pre neurčitosť, nekonkrétnosť, neúplnosť postihnuté vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p., keďže nespĺňa náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

a zaťažuje konanie aj inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a touto je nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Ďalej mali za to, že prvostupňový súd pokiaľ ide o predložené listinné dôkazy nevykonal náležité dokazovanie, teda v dostatočnom rozsahu nezistil skutkový stav a nevyvodil z neho správne právne závery a preto nebol dôvod, aby odvolací súd jeho výrok o zastavení konania potvrdil. Odvolací súd svojím postupom porušil právo žalobcov na spravodlivý súdny proces, pretože svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na právnych záveroch prvostupňového súdu, ktoré nemajú oporu v platnej právnej úprave ani judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Žalovaní navrhli dovolanie žalobcov v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť z dôvodu, že žalobcovia žiadnym spôsobom nekonkretizovali, ako malo dôjsť k odňatiu ich možnosti konať pred súdom, a či to malo byť zo strany okresného alebo krajského súdu. Pokiaľ sa žalobcovia odvolávajú na ustanovenie § 239 ods. 1 O.s.p., „nie je im známe“, že by odvolací súd zmenil rozhodnutie, čo do napadnutého výroku prvostupňového súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil, vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia, alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Žalobcami napadnuté uznesenie nevykazuje znaky uvedené v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., a preto nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania žalobcov z týchto ustanovení.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia (§ 242 ods. 1 O.s.p.), ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, alebo súdom nesprávne obsadeným). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobcovia existenciu procesných väd konania podľa § 237 a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada podľa § 237 písm.f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Podľa § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Takáto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok, alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní, alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne alebo neúplne.

Právoplatný rozsudok o žalobe o určenie (§ 80 písm.c/ O.s.p.) vytvára prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) voči novej žalobe o určenie. Žaloba na plnenie (§ 80 písm.b/ O.s.p.) je prípustná, i keď sa týka tých istých osôb, pre ktoré je záväzný (skorší) právoplatný rozsudok o žalobe na určenie, lebo ak bolo skorším rozsudkom rozhodnuté len o (ne)existencii práva alebo právneho vzťahu, nebolo zároveň rozhodnuté aj o povinnosti plniť z takéhoto právneho vzťahu alebo práva. Na druhej strane právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej o žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je či nie je (resp. či tu právo je či nie je), bola (mala byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že v predchádzajúcom súdnom konaní sp. zn. 4 C 571/1993 pred Okresným súdom v Čadci vystupovali tí istí účastníci ako v konaní 8 C 132/2010, taktiež že spor sa týka vlastníckeho práva k tým istým nehnuteľnostiam a v oboch konaniach je opodstatnenosť žalôb vyvodzovaná z toho istého skutkového základu.

Okresný súd v Čadci rozsudkom z 13. decembra 1994 sp. zn. 4 C 571/1993, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. februára 1995 zamietol žalobu žalobcov o vydanie predmetných nehnuteľností. Keďže základnou podmienkou úspechu žaloby na vydanie veci (vindikačnej žaloby) je preukázanie vlastníckeho práva k veci, súd v tomto konaní ako prejudiciálnu otázku riešil práve vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by žalovaní neoprávnene zdržiavali predmetné nehnuteľnosti, keď nebolo pravdivé tvrdenie žalobcov, že odkúpili aj pozemok, na ktorom je postavené humno vrátane humna, lebo D. M. previedla na štát len parcelu č. X.. Vlastníčkou ani humna ani parcely, na ktorej humno stojí už nebola, lebo ešte v roku 1956 tieto nehnuteľnosti ústnou darovacou zmluvou previedla na M. M. a syna M. M., ktorí nehnuteľnosť vrátane humna užívali od roku 1956, pričom k tejto ploche nadobudli vlastníctvo vydržaním podľa zákona č. 150/1950 Zb. Nemohla preto nehnuteľnosť jednak darovať a potom v roku 1972 znovu odpredať.

Tieto konštatovania možno preto zhrnúť tak, že právoplatný rozsudok Okresného súdu v Čadci z 13. decembra 1995, sp. zn. 4 C 571/1993, ktorým sa zamietla žaloba na plnenie (vydanie nehnuteľnosti), tvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre novú žalobu určovaciu v konaní sp. zn. 8 C 132/2010. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2002 sp. zn. 3 Cdo 100/2001 (R 110/2003), podľa ktorého právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je vychádzajúc z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku). Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že sudy nižších stupňov v danom prípade žalobcom neodňali možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm.f/ O.s.p., pretože existencia prekážky veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) predstavuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky a je preto dôvodom na zastavenie začatého konania (§ 104 ods. 1 O.s.p.).

Žalobcovia ďalej namietali, že k procesnej vade podľa § 237 písm.f/ O.s.p. malo dôjsť aj v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru dovolacieho súdu aj námietka žalobcov týkajúca sa nedostatku odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je opodstatnená.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd

uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval. Prijatý záver o prekážke veci právoplatne rozhodnutej vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov prvostupňového súdu uviedol ďalšie argumenty. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace so zastavením konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo potvrdené uznesenie prvostupňového súdu. Okolnosť, že táto odpoveď žalobcov neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 a § 219 ods. 2 O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemôže považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcov. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním

napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozsudku spĺňa.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci sa nejednalo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivú ochranu práv a záujmov účastníkov konania – žalobcov (tzv. fair proces).

Ďalšia námietka žalobcov, že konanie súdov nižšieho stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému uzneseniu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie vecne preskúmať a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže ustanovenia § 237, § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. decembra 2011 sp. zn. 5 Co 386/2011 nepripúšťajú, bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na uvedené dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo prikročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní vzniklo žalovaným právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokátskej kancelárie za právnu službu, ktorú poskytla žalovaným vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 4. mája 2012 (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby dovolací súd stanovil podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 2 tejto vyhlášky vo výške uplatnených 57 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,63 €, s 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) 12,93 € spolu predstavuje 77,56 €. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval dovolací súd odmenu advokátskej kancelárie za ďalší úkon právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia z dôvodu, že právne zastúpenie žalovaných prevzala

v konaní pred súdom prvého stupňa a žalovaných zastupovala aj v konaní pred odvolacím súdom.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová